

Arrest

nr. 55 651 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is België binnengekomen op 3 maart 2008 en dient een asielaanvraag in op 6 maart 2008.

Op 13 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 24 118 van 2 maart 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij

beschikking nr. 4358 van 27 april 2009 verklaart de Raad van State het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 mei 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 5 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 32 065 van 28 september 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen. Bij beschikking van de Raad van State nrs. 5053 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 32 066 van 28 september 2009 wordt het beroep tegen de bevelscomponent van deze beslissing verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt toelaatbaar verklaard en verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 208.491 van 27 oktober 2010.

Op 5 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 24 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 35 464 van 8 december 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen. Bij beschikking van de Raad van State nr. 5209 van 22 januari 2010 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 31 augustus 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 9 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Bij arresten van de Raad nr. 37 847 van 31 januari 2010 en nr. 38 050 van 1 februari 2010 worden deze beroepen verworpen. Bij beschikkingen van de Raad van State nrs. 5379 en 5380 van 9 maart 2010 worden de cassatieberoepen tegen deze arresten niet toelaatbaar verklaard.

Op 15 oktober 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 9 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Bij arrest van de Raad van 24 februari 2010 met nummer 39 231 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 november 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 4 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Bij arresten nrs. 39 230 en 39 231 van 24 februari 2010 worden de beroepen tegen deze beslissing verworpen. Bij beschikkingen nrs. 5576 en 5577 van de Raad van State van 30 april 2010 worden de cassatieberoepen tegen deze arresten toelaatbaar verklaard.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 3 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arresten nrs. 47 826 en 47 827 van 6 september 2010 worden de beroepen tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 juli 2010 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in.

Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 5 juni 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 03.03.2008, en hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor het geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt een Fact Sheet van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, drie krantenartikels van De Tijd en het World Report 2009 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan voor. Deze wijzen echter enkel op een algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van betrokkene. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert zich te willen inspannen om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Ook zou hij graag willen werken en financieel zelfredzaam zijn. Hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de gewenste integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 04.03.2009 met een beslissing van ‘weigering van verblijf en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste asielaanvraag van betrokkene gingen respectievelijk van start op 08.05.2009, 11.06.2009, 31.08.2009, 15.10.2009, 16.11.2009, 10.12.2009 en 07.07.2010. Deze asielaanvragen werden allen afgesloten met een beslissing ‘weigering in overweging name’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, respectievelijk op 05.06.2009, 24.08.2009, 09.10.2009, 09.11.2009, 04.12.2009, 03.02.2010 en 14.07.2010. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan één jaar voor de eerste asielaanvraag, iets minder dan één maand voor de tweede asielaanvraag, iets minder dan twee maanden voor de derde asielaanvraag, 10 dagen voor de vierde asielaanvraag, minder dan één maand voor de vijfde en zesde asielaanvraag, iets minder dan twee maanden voor de zevende asielaanvraag en één week voor de achtste asielaanvraag – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.07.2010.

(...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging daar hij niet over de nodige inkomsten beschikt om de kosten van de procedure te dragen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

2.2. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 9bis van voormelde Wet van 15 december 1980 iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de rechten van verdediging,

3.2.1. De bestreden beslissing luidt:

‘Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies.

(...)

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 3 maart 2008 en hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in een aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.’

Deze beoordeling is manifest niet pertinent.

Verwerende partij geeft zelf aan verzoekende partij zich in zijn regularisatieaanvraag om humanitaire redenen niet steunt op de instructies van 19 juli 2009. Zelfs indien dat zo zou zijn dan nog hebben deze instructie de beoordeling van "andere prangende humanitaire situaties" toegelaten.

De buitengewone omstandigheden die verzoekende partij over die een identiteitsdocument heeft, inriep, werd bevoord in zijn verzoekschrift tot regularisatieaanvraag dat hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd (zie stuk nr. 2 van verzoekende partij). Verwerende partij maakt geen beoordeling van deze ingeroepen redenen om haar beslissing gegrond of ongegrond te maken. Haar motivering door een opsomming te maken van de asielaanvragen van verzoekende partij om de regularisatie van verzoekende partij af te wijzen kan niet volstaan. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Voormelde Wet van 15 december 1980 voorziet in drie beschermingsniveaus voor de vreemdeling die bescherming inroept en die en cascade moeten worden onderzocht en wanneer de vreemdeling aan de beschermingvoorwaarden voldoet, moeten worden toegekend.

De drie beschermingen zijn: de erkenning als vluchteling zoniet de toekenning van de subsidiaire bescherming zoniet de regularisatie van de vreemdeling om Buitengewone omstandigheden. Immers in buitengewone omstandigheden zoals de ingeroepen elementen die werden verworpen omdat ze geen recht gaven op bescherming m de zin van de artikelen 48/3 (erkenning als vluchteling) en 48/4 (toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus) van voormelde Wet van 15 december 1980 en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft (art. 9bis van voormelde Wet van 15 december 1980), Verwerende partij ontkent verzoekende partij deze bescherming zonder (geldige) redenen. Schending van artikel 9bis van voormelde Wet van 15 december 1980.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet verder ingaat op de door hem ingeroepen schending van de rechten van de verdediging, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de rechten van de verdediging aangezien deze op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing zijn op administratieve beslissing in het raam van de vreemdelingenwet.

Inzake de vermeende schending van de formele motiveringsplicht laat de verwerende partij gelden dat het tegelijk aanvoeren van de materiële en de formele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Inzoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn ruime discretionaire bevoegdheid een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan beoordelen in het licht van de instructies van 19 juli 2009. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoeker voorhoudt dat de redenen die hij heeft ingeroepen, niet werden beoordeeld, maar verzoeker blijft in gebreke uiteen te zetten welke elementen niet zouden zijn beantwoord door de gemachtigde.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker zich in zijn eerder summier gemotiveerde aanvraag in hooforde heeft beroepen op de crisis in Afghanistan en de escalatie van geweld en enkele stukken toevoegt ter ondersteuning. De verwerende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing inzake de door verzoeker aangevoerde toestand in Afghanistan, inzake de door verzoeker ingeroepen integratie en inzake de duur van verzoekers asielprocedures, en meent dat deze motieven toelaten om te achterhalen om welke redenen verzoekers aanvraag als ongegrond is afgewezen.

De motieven vermeld in de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

Waar verzoeker voorhoudt dat de vreemdelingenwet voorziet in drie beschermingsniveaus die achtereenvolgens moeten worden onderzocht, en dat deze bescherming verzoeker ontkend wordt zonder geldige reden, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker *in casu* een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die is afgewezen als ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd in feite en in rechte, met draagkrachtige motieven die de beslissing ondersteunen. Verzoekers verwijzingen naar subsidiaire bescherming of erkenning als vluchteling zijn *in casu* niet ter zake dienend.

De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel niet in de plaats kan stellen van het oordeel van het bestuur.

De gemachtigde heeft geheel terecht geoordeeld dat de aanvraag ongegrond was en handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9bis van de vreemdelingenwet inclusief.

3.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het inleidend verzoekschrift en voegt het volgende toe:

“In arrest nr. 50.263 van 27 oktober 2010 heeft uw Raad beslist dat de vernietigde instructie een invulling is van de appreciatiebevoegdheid die verwerende partij heeft om de gegrondheid van een aanvraag tot verblijf te beoordelen. Voornoemde instructie zelf geeft aan dat de opgelijste categorieën niet de uitsluitende gronden voor een regularisatie om prangende humanitaire redenen. Deze redenen werden expressis verbis in het verzoekschrift tot regularisatie die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing, besproken en opgesomd. Het zijn deze redenen die verzoekende partij opgaf die zij moet beoordelen en niet de redenen die verwerende partij oplist in voormelde instructie en waarover verzoekende partij niet sprak.

Verzoekende partij vraagt uw raad niet om een beslissing in de plaats van de bestreden beslissing te nemen. Zij vraagt enkel dat uw Raad vaststelt dat niet aan de materiële motiveringsplicht is voldaan en daarom de bestreden beslissing moet worden vernietigd.”

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 omdat hij pas in België is aangekomen op 3 maart 2008 en hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies; dat verzoeker beweert dat hij vreesde voor het geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, hij legt stukken voor met betrekking tot de situatie in Afghanistan maar deze wijzen enkel op een algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van verzoeker, verzoeker voert bovendien geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties; verzoeker beweert zich te willen inspannen om zich te integreren in de Belgische maatschappij, ook zou hij graag willen werken en financieel zelfredzaam zijn, hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor, deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, ondanks deze elementen aangaande de gewenste integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009; verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 4 maart 2009 met een beslissing van 'weigering van verblijf en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad, de tweede, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste asielaanvraag van betrokkene werden allen afgesloten met een beslissing 'weigering in overweging name' door de Dienst Vreemdelingenzaken, de laatste op 14 juli 2010, verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; de duur van de procedures – namelijk iets minder dan één jaar voor de eerste asielaanvraag, iets minder dan één maand voor de tweede asielaanvraag, iets minder dan twee maanden voor de derde asielaanvraag, 10 dagen voor de vierde asielaanvraag, minder dan één maand voor de vijfde en zesde asielaanvraag, iets minder dan twee maanden voor de zevende asielaanvraag en één week voor de achtste asielaanvraag – is dan ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

3.4.1. Verzoeker voert vooreerst aan dat de verwerende partij zelf aangeeft dat verzoeker zich in zijn aanvraag niet heeft gesteund op de instructies van 19 juli 2009 en dat het motief in dit verband niet pertinent is. Hij wijst er tevens op dat deze instructie de beoordeling van andere prangende humanitaire situatie toelaat.

Uit de stukken van het dossier, namelijk de aanvraag van verzoeker daterend van 5 juni 2009, blijkt inderdaad dat verzoeker zich niet gesteund heeft op de (toen nog niet bestaande) instructies van 19 juli 2009 die bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 werden vernietigd. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde de criteria van deze instructie heeft toegepast, maar blijkt ook dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangevoerd en ook daaromtrent uitgebreid motiveert.

De omstandigheid dat de gemachtigde in één motief van de bestreden beslissing erop wijst dat hij in het licht van zijn ruime appreciatiebevoegdheid de aanvraag ook onderzoekt in het kader van deze instructie en tot de conclusie komt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden ervan, brengt niet mee dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenfinding. Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde in dit verband, namelijk dat verzoeker pas op 3 maart 2008 in België is aangekomen en dat hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie, kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenfinding.

Uit de aanvraag van verzoeker daterend van 5 juni 2009 blijkt dat hij inzake de gegrondheid van zijn aanvraag volgende elementen heeft aangehaald:

- het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent dat de crisis in Afghanistan de grootste is in de wereld;
- volgens het Human Rights Watch World report 2009 – Afghanistan van 14 januari 2009 gaat Afghanistan door de gewelddadigste periode sedert de val van de Taliban regering, met wijdverspreide schending van mensenrechten, krijgsherenoorlogen en straffeloosheid;
- in krantenartikels staat te lezen dat zelfs Kaboel onveilig wordt, waardoor blijkt dat de escalatie van geweld reëel is;
- om de redenen hogervermeld kan verzoeker niet naar zijn thuisland terugkeren om via de gewone weg verblijfsdocumenten en een werkkaart aan te vragen, verzoeker wil zich kunnen inspannen om zich te integreren in de Belgische maatschappij, hij wil graag werken en financieel zelfredzaam zijn.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Betrokkene beweert dat hij vreest voor het geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt een Fact Sheet van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, drie krantenartikels van De Tijd en het World Report 2009 met betrekking tot de

veiligheidssituatie in Afghanistan voor. Deze wijzen echter enkel op een algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van betrokkene. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert zich te willen inspannen om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Ook zou hij graag willen werken en financieel zelfredzaam zijn. Hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de gewenste integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 04.03.2009 met een beslissing van 'weigering van verblijf en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende en achtste asielaanvraag van betrokkene gingen respectievelijk van start op 08.05.2009, 11.06.2009, 31.08.2009, 15.10.2009, 16.11.2009, 10.12.2009 en 07.07.2010. Deze asielaanvragen werden allen afgesloten met een beslissing 'weigering in overweging name' door de Dienst Vreemdelingenzaken, respectievelijk op 05.06.2009, 24.08.2009, 09.10.2009, 09.11.2009, 04.12.2009, 03.02.2010 en 14.07.2010. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan één jaar voor de eerste asielaanvraag, iets minder dan één maand voor de tweede asielaanvraag, iets minder dan twee maanden voor de derde asielaanvraag, 10 dagen voor de vierde asielaanvraag, minder dan één maand voor de vijfde en zesde asielaanvraag, iets minder dan twee maanden voor de zevende asielaanvraag en één week voor de achtste asielaanvraag – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Hieruit blijkt dat op elk van de door verzoeker aangevoerde elementen werd ingegaan.

3.4.2. Vervolgens stelt verzoeker dat de buitengewone omstandigheden inzake zijn identiteitsdocument die hij aanvoerde in zijn aanvraag, niet worden beoordeeld in de bestreden beslissing.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij onder de titel "uiteenzetting van de buitengewone redenen die ertoe leiden dat de aanvraag in België wordt ingediend" vermeldde "In die omstandigheden was het voor mij onmogelijk om op de normale wijze verblijfsdocumenten voor België aan te vragen en te verkrijgen voor mijn vlucht."

De Raad herhaalt dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan de machtiging tot verblijf pas worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft als hij buitengewone omstandigheden aanvoert en beschikt over een identiteitsdocument. Het beschikken over een identiteitsdocument betreft bijgevolg de ontvankelijkheid van de aanvraag.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard, zodat de kwestie van een identiteitsdocument niet meer aan de orde is. Verzoeker kan dan ook niet nuttig aanvoeren dat een motivering inzake zijn identiteitsdocumenten ontbreekt, nu dit niet meer hoefde omdat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en de beslissing enkel over de gegrondheid handelt.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij zijn uiteenzetting dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om via de gewone weg verblijfsdocumenten aan te vragen, herhaalt in het kader van de gegrondheid van zijn aanvraag. Deze uiteenzetting betreft echter duidelijk de ontvankelijkheid van de aanvraag (redenen waarom hij niet in het buitenland een aanvraag tot verblijf in België indient) zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat niet werd geantwoord op de elementen die hij heeft aangevoerd in het kader van de gegrondheid van de aanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat de buitengewone omstandigheid aangaande een identiteitsdocument werd beantwoord door een "motivering door een opsomming te maken van de asielaanvragen van verzoekende partij" kan hij niet worden gevolgd. Zoals hierboven gesteld, werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard en diende bijgevolg niet meer te worden ingegaan op de elementen die verzoeker in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag inriep. Het motief inzake de asielaanvragen van verzoeker en de niet onredelijk lange duur daarvan, is een motief inzake de

gegrondheid van de aanvraag en heeft geen uitstaans met de buitengewone omstandigheden die verzoeker inriep om zijn aanvraag niet in het buitenland te moeten indienen. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker alleszins niet aan dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

3.4.3. Ten slotte voert verzoeker aan dat de vreemdelingenwet voorziet in “drie beschermingsniveaus” met name de erkenning als vluchteling, de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de machtiging tot verblijf aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. Verzoeker meent dat deze bescherming hem ontkend werd zonder geldige redenen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker de kans heeft gekregen om asielaanvragen in te dienen, maar dat deze aanvragen werden afgewezen of niet in overweging genomen. Verzoeker heeft ook de kans gehad om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De omstandigheid dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard, kan niet worden gelijkgesteld met “het ontnemen van een bescherming” aan verzoeker. Verzoeker heeft immers alle aanvragen kunnen indienen die hij omschrijft in zijn middel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met al de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor regularisatie. Het feit dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat aan verzoeker een bescherming zou worden ontzegd zonder geldige redenen.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.4.4. Verzoeker voert in het middel de schending van de rechten van de verdediging aan, maar laat in het geheel na om uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker geeft geen uiteenzetting van de wijze waarop dit beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET